

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 16/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 listopada 2021r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Wyrok zaskarżył zarówno obrońca oskarżonego, jak i prokurator.</p> <p>Obrońca zarzucił wyrokowi:</p> <p>„1. obrazę przepisów prawa materialnego przy ustalonym stanie faktycznym, tj.:</p> <p>a) art. 25 §1, §2 i §3 k.k. poprzez przyjęcie, że przesłanką zastosowania kontratypu obrony, koniecznej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pozostawanie w granicach proporcjonalności dobra osoby atakowanej i osoby atakującej, pozostawaniu w strachu lub we wzburzeniu jest uprzednie rozważanie przez odpierającego zamach wszelkich okoliczności składających się zastosowanie tego kontratypu, przewartościowanie dobra zagrożonego atakiem i dobra narażonego wskutek jego odparcia, przeprowadzenie procesów myślowych rozważających sposób odparcia zamachu, gdy prawidłowa wykładnia przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, że istotą kontratypu obrony koniecznej jest podjęcie działań ad hoc, spontanicznych dla których nie ma czasu na przemyślenia w w/w sferach;

b) art. 25 §3 k.k. poprzez przyjęcie, że przesłanką oceny niepodlegania karze przy przekroczeniu granic obrony koniecznej wskutek strachu lub

wzburzenia
usprawiedliwionych
okolicznościami
zamachu jest
pozostawianie w
granicach
proporcjonalności
dobra osoby
atakowanej i osoby.

2. Obrazę przepisów
prawa procesowego,
mającą wpływ na
treść orzeczenia, tj.

a) art. 7 k.p.k.
poprzez wybiórcze
potraktowanie w
skarżonym zakresie
materiału
dowodowego oraz
dowolną ocenę
zebranego materiału
dowodowego w
sposób sprzeczny z
zasadami
określonymi w tym
przepisie
przejawiającą się w
pominięciu wielu
sprzeczności
odnoszących się
do zgromadzonego
materiału
dowodowego,
rzutujących na
niewiarygodność
dowodów przyjętych
przez Sąd za
podstawę ustalania
stanu faktycznego
i odmowie waloru
wiarygodności czy
powagi tych
dowodów lub
pominięciu
znaczenia
okoliczności lub
tych inicjatyw
dowodowych, które

przekreślały
znaczenie dowodów
uznanych przez Sąd
za wiarygodne i
w konsekwencji
spowodowane tym
błędy w ustaleniach
faktycznych
poprzez:

- niepogłębioną analizę zeznań świadka R. B. i Z. Z. oraz odmówienie wiary wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego S. G. w zakresie w jakim osoby te potwierdzają, że pomiędzy Z. Z. a oskarżonym wywiązała się w czasie zadawania uderzeń wymiana słów, a sam S. G. wprost relacjonuje, że mówił pokrzywdzonemu, że ma igłę w szyi i metale w głowie oraz, aby zaniechała uderzeń, bo grozi to dla S. G. utratą życia;
- niepogłębioną analizę zeznań świadka W. K., R. B., A. D. oraz B. A. i sugerowanie w uzasadnieniu, że S. G. uciekał

z miejsca
zdarzenia co
w stoi we
wzajemnej
sprzeczności z
okoliczności
wypływających
z tych dowodów
a także w
szczególności z
nagraniami z
monitoringu
oraz zeznaniami
i Z. Z.;

- przyjęcie, że sporządzona na potrzeby postępowania opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej J. S. jest spójna, rzetelna oraz kompletna w szczególności uznaniu przez Sąd, iż ta opinia jest pełna i logiczna a tym samym jak najbardziej wiarygodna, gdy z jej treści wynika, że przy jej wydaniu biegła posiłkowała się materiałem, który nie stanowi dowodu w sensie procesowym a wpłynął on na treść zaprezentowanych wywodów w

stopniu
znacznym;

- niepogłębioną analizę zachowania oskarżonego po doznanym urazie głowy spowodowanym przez Z. Z. (ujawniony znaczny guz, który doprowadził do tętniaka), który ponownie przybywszy na miejsce zdarzenia po pewnej chwili od jego zaistnienia był zdezorientowany i dopytywał się co się stało (vide zeznania A. F.);
- przyjęcie, że sporządzone na potrzeby postępowania opinie sądowo-psychologiczna i sądowo-psychiatryczna są spójne, rzetelne, kompletne i wzajemnie kompatybilne, gdy w rzeczywistości w istotnych kwestiach wykluczają się powodując zafałszowanie rzeczywistości i wyprowadzenie

nieprawidłowych,
nieprawdziwych
i
niekorzystnych
dla oskarżonego
wniosków
końcowych
tychże opinii
(jak choćby w
zakresie
rzekomego
udawanego
niedosłuchu
ucha lewego);

- niepogłębioną
analizę okoliczności
stanowiących
podstawę
odstąpienia od
wymierzenia kary w
rozumieniu art. 25
§2 k.k. skutkującą
niezastosowaniem
tego normy prawnej.

- dowolną a nie
swobodną ocenę
zeznań R. J.,
G. B., M. K.,
która spowodowała
błąd w ustaleniach
faktycznych,
prowadzący do
przypisania S. G.
popelnienia
przestępstwa
stypizowanego w art.
190 §1 k.k.

b) art. 395
k.p.k. poprzez brak
sprowadzenia na
salę rozpraw i
udostępnia
oskarżonemu
przedmiotu
przestępstwa tj.
ostrza ujawnionego
w dniu 16.09.2021

r., którym miał być zadany Z. Z. cios pochodzący od S. G. i spowodowany tym także błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż przedmiot zabezpieczony w toku postępowania przygotowawczego jest narzędziem zbrodni;

c) art. 167 k.p.k. i niedopuszczenie istotnego dla oceny całościowego materiału dowodowego z urzędu w postaci:

- wnioskowanego przez oskarżonego i odrzuconego na etapie postępowania przygotowawczego, sygnalizowanego przez oskarżonego na etapie jurysdykcyjnym samodzielnego dowodu z zakresu opinii biegłego medycyny sądowej co do zakresu i rodzaju obrażeń doznanych przez S. G. albowiem dane te są bardzo istotne z punktu widzenia granic

obrony koniecznej a Sąd winien w swej ocenie bazować na własnych ustaleniach, a nie przyjmować tych określonych przez organy ścigania w innych postępowaniach, które ostatecznie nie zostały zweryfikowane przez wymiar sprawiedliwości wtoku przewodu sądowego.

- Opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii na okoliczność działania leków psychotropowych zażywanych przez R. J., albowiem pokrzywdzony przyjmował te leki także podczas przesłuchania, co mogło mieć realny wpływ na treść i prawdziwość jego zeznań.

d) art. 5 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie uzasadnionych wątpliwości na

niekorzyść
oskarżonych
albowiem Sąd nie
rozstrzygnął
wątpliwości na
korzyść oskarżonego
albo że takich
wątpliwości nie
powziął, choć po
dokonaniu oceny
dowodów nie miał
podstaw do
odrzućenia wersji
zdarzenia korzystnej
dla oskarżonych.

3. Błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, mający
wpływ na jego treść,
polegający na:

a) Przyjęciu, że
S. G. działał w
celu spowodowania
śmierci Z. Z.
oraz godził się z
taką konsekwencją,
gdy celem samym
w sobie było
jedynie skorzystanie
z jedyne
dostępnego środka
obrony przed agresją
Z. Z., bez możliwości
podjęcia obrony
lub salwowania
się ucieczką w
celu zaprzestania
zadawania ciosów
przez atakującego z
ewentualnym
zamiarem
skaleczenia go, by
napastnik odstąpił
od podjętych przez
niego działań;

b) Przyjęciu, że zamach Z. Z. i zadawane przez niego ciosy z pięści w okolicy głowy i szyi S. G., z uwagi na znajdujące się w tych częściach ciała atakowanego elementy metalowe oraz igła, nie stanowiły zagrożenia dla życia oskarżonego i nie spełniały kryteriów proporcjonalności zagrożonego dobra w rozumieniu granic obrony koniecznej;

c) Przyjęciu, że S. G. działał bez obawy o życie, bo widział, kto go atakuje, było to za dnia, był tylko jeden napastnik, obok stał inny znajomy, atakujący nie miał żadnego innego narzędzia, oskarżony nie mówił, że jest chory, że ma metalowe przedmioty w głowie i szyi a podnosił to dopiero w toku i na użytek sprawy, gdy w rzeczywistości zdrowie a nawet życie oskarżonego (wskutek ciosów zadawanych w okolicę głowy i szyi S. G. gdzie znajdowały się metalowe przedmioty i igła) były w realnym niebezpieczeństwie i

S. G. miał uzasadnione obawy o ich utratę;

d) Pominięciu, że S. G. wskutek uderzeń Z. Z. doznał okresowego urazu żuchwy, trwałego uszkodzenia słuchu ucha lewego, a także powstał u niego tętniak na skutek uderzenia go przez Z. Z..

e) Przyjęciu, że oskarżony uciekał z miejsca zdarzenia, gdy w rzeczywistości oddalił się w sposób naturalny aczkolwiek motywowany próbą uniknięcia otrzymania kolejnych ciosów ze strony Z. Z.;

f) Przyjęciu, że ostrze ujawnione w toku przeszukania miejsca zdarzenia w dniu 16.09.2021 r. było tym, które został ugodzony Z. Z. przez S. G.;

4. ewentualnie, gdyby podniesione w apelacji zarzuty obrazy błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy prawa procesowego i materialnego okazały się w ocenie Sądu odwoławczego niezasadne, rażącą niewspółmierność

orzeczonych wobec oskarżonego kar, tj. 9 lat pozbawienia wolności i 1 roku pozbawienia wolności połączonych karą łączną także niewspółmiernie rażąco surową w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności wobec S. G. które to kary są nieadekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, co stanowi skutek nieprawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary i pominięcia okoliczności wpływających na orzeczenie kary łagodniejszej.”

Natomiast, oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi:

„obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 kpk i 410 kpk polegającą na dokonaniu oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz świadków R. B. i pokrzywdzonego Z.

Z. z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez niezasadne przyjęcie, iż S. G. działał w warunkach obrony koniecznej, w sytuacji gdy z całokształtu zebranego materiału dowodowego brak jest podstaw do wysnucia takiego wniosku;

(...)

„błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia w punkcie I. części rozstrzygającej wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne przyjęcie, że S. G. działał w warunkach obrony koniecznej, podczas gdy analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenianego w zgodzie z dyrektywami art. 7 kpk prowadzi do wniosku, że fakt obrony koniecznej nie miał miejsca;

(...)

rażącą niewspółmierność kary poprzez

	<p>wymierzenie w punkcie I części rozstrzygającej wyroku kary 9 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności jako zbyt łagodnej, podczas dyrektywy wymiaru kary wskazują na konieczność wymierzenia wobec oskarżonego za czyn opisany w punkcie I części rozstrzygającej wyroku kary 25 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.”</p> <p>Ponieważ wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył tylko prokurator, Sąd Apelacyjny ustosunkuje się do zarzutów jego apelacji oraz do tych zarzutów apelacji obrońcy, które spowodowały zmianę wyroku na korzyść oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja prokuratora nie</p>				

zasługiwała na uwzględnienie. Ustalenia sądu rozstrzygającego, iż to Z. Z. pierwszy zaatakował oskarżonego, a ten broniąc się - przekroczył granice obrony koniecznej, są prawidłowe. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, a następnie ocenił wszystkie zebrane dowody. Wbrew twierdzeniu oskarżyciela publicznego, ta ocena nie jest dowolna, wręcz przeciwnie - korzysta z ochrony art. 7 kpk. Głównymi dowodami w sprawie są wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania Z. Z. i R. B.. Słusznie Sąd Okręgowy ocenił, iż wyjaśnienia oskarżonego, co do zasady, są konsekwentne, a w zakresie istotnych faktów, jednolite. Wynikało z nich, że to Z. Z., działając bezprawnie, zabrał oskarżonemu butelkę z nalewką, następnie odmówił udzielenia oskarżonemu papierosa, a gdy ten nadal słownie

się tego dopominał, uderzył go co najmniej dwukrotnie pięścią w głowę. Uderzenia te były na tyle silne, że spowodowały u oskarżonego konkretne obrażenia, opisane w protokole oględzin / k. 18 /. Tak na marginesie, prokurator nigdy nie wytłumaczył, dlaczego zaraz po zatrzymaniu, a nastąpiło to kilka - kilkanaście minut po zdarzeniu, nie przeprowadzono oględzin lekarskich ciała S. G. i nie sfotografowano tych obrażeń. A przecież miało to istotne znaczenie dla oceny wiarygodności osobowych źródeł dowodowych.

I wtedy oskarżony uderzył jeden raz ostrzem noża, lewą ręką / prawą miał na temblaku / w klatkę piersiową Z. Z.. Po czym oddalił się.

Te wyjaśnienia, w ich istotnych fragmentach, potwierdzały zeznania świadka R. B.. A także częściowo zeznania Z. Z.. Te ostatnie jednak zmierzały w oczywisty sposób do zminimalizowania

roli Z. Z. w zdarzeniu. Świadczą o tym m.in. twierdzenia tego świadka, iż tylko raz uderzył oskarżonego i uczynił to otwartą dłonią.

Sąd Okręgowy ocenił dokładnie w/w dowody osobowe, czemu dał wyraz w swoim pisemnym uzasadnieniu /vide k. 1440 - 1441/, wskazał które twierdzenia uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, i także uzasadnił swoje stanowisko. Ta ocena, zdaniem Sądu Apelacyjnego, mieści się w granicach zakreślonych art. 7 kpk, jest zgodna z zasadami wiedzy i logiki. Twierdzenie prokuratora, choćby w uzasadnieniu aktu oskarżenia, że "wywiązała się awantura, rękoczyn i szamotanina" /por. k. 892 odw. / nie znajduje żadnego racjonalnego potwierdzenia w sprawie. To Z. Z. zaatakował oskarżonego uderzając go dwukrotnie pięścią w okolice lewej skroni, a ten odpowiedział na ten atak. Podkreślić należy, że oskarżony

miał niesprawną
prawą rękę, trzymał
ją na tzw. temblaku,
i Z. Z. to widział.

Słusznie zatem sąd
rozstrzygający
ocenił, iż uderzenie
ostrzem noża, które
oskarżony zadał Z. Z.
w klatkę piersiową,
było odpowiedzią
na bezpośredni i
bezprawny zamach
Z..

Nie budzi
wątpliwości jakiego
narzędzia użył
oskarżony.

Ujawnienie ostrza
noża w okolicy
miejsca zdarzenia /
k. 45 / w powiązaniu
z wynikami opinii
genetycznej /
k.603-604 /,
pozwala na
ustalenie, iż tym
narzędziem posłużył
się oskarżony i
nim zranił Z.
Z.. Prawidłowa jest
też ocena sądu
I instancji, że
oskarżony działał
z przekroczeniem
granic obrony
koniecznej. W tym
zakresie Sąd
Apelacyjny
akceptuje
rozważania
pisemnego
uzasadnienia na k.
1445 akt i do nich się
odwołuje.

Natomiast Sąd
Odwoławczy nie

zgodził się z twierdzeniem sądu rozstrzygającego, że oskarżony przynajmniej godził się na zabicie Z. Z..

Po pierwsze, działanie oskarżonego było spontaniczne, nie było planowane i było odpowiedzią na atak Z. Z..

Po wtóre, oskarżony posłużył się nie nożem, ale niewielkim ostrzem noża, o długości około 7 cm, a uwzględniając że trzymał je w dłoni, sama długość ostrza, którym zadał cios, nie mogła przekraczać 3-4 centymetrów.

Po trzecie, trzymanie takiego ostrza w gołej dłoni, a nie stwierdzono u oskarżonego żadnych obrażeń w tym zakresie, powodowało, że sam cios nie mógł być silny.

Samo zadanie jednego ciosu w klatkę piersiową winno być oceniane przez przeciętnie rozwiniętą osobę jako możliwość spowodowania poważnych obrażeń ciała. Nie sposób jednak uznać, w

okolicznościach przedmiotowej sprawy, że działanie oskarżonego zmierzało do pozbawienia życia Z. Z., a przynajmniej oskarżony się na to godził. I w tym zakresie niektóre zarzuty apelacji obrońcy okazały się uzasadnione. I doprowadziły do tego, że Sąd Apelacyjny uznał, iż oskarżony spowodował swoim postępowaniem powstanie tzw. ciężkich obrażeń ciała, przy czym działał z przekroczeniem granic obrony koniecznej. Konsekwencją takiej oceny była zmiana kwalifikacji prawnej czynu pierwszego, jak i wysokości orzeczonej kary.

Nie budziły wątpliwości ustalenia faktyczne w zakresie czynu drugiego. Ocena zeznań świadków, dokonana przez sąd rozstrzygający, jest prawidłowa i także nie wykracza poza granice określone art. 7 kpk. Jednak sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, iż oskarżony dopuścił się tego przestępstwa w

<p>ramach recydywy wielokrotnej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, literalna treść art. 64 § 2 kk powoduje, że przestępstwa z art. 190 § 1 kk nie da się popełnić w ramach recydywy wielokrotnej / a tylko w recydywie podstawowej/. Dlatego zmieniono kwalifikację tego czynu i obniżono orzeczoną za ten czyn karę.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o : „1. w zakresie czynu wskazanego w punkcie I części rozstrzygającej wyroku, poprzez zmianę opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej poprzez wyeliminowanie stwierdzenia, że S. G. działał w warunkach obrony koniecznej i wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności, 2.zmianę punktu III części rozstrzygającej wyroku i wymierzenie kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

3. pozostawienie wyroku w pozostałej części bez zmian.”

Natomiast obrońca zawniósł :

„a) uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów,

b) względnie umorzenie postępowania na podstawie art. 17 §1 pkt 4 k.p.k. tudzież odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 25 §2 k.k. co do czynu I. i uniewinnienie go od czynu II.

c) Zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie odwoławcze albowiem nie zostały one pokryte ani w całości, ani w części, wraz z uwzględnieniem kosztów dojazdu obrońcy z miejscowości M. do miejscowości G. W..., niezbędnych dla stawiennictwa obrońcy na czynności procesowe, w kwocie 250,00 zł (300km x 0,8358zł/km)

<p>pojazdem o pojemności 2.0</p> <p>względnie</p> <p>d) Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.”</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzuty apelacyjne prokuratora były niezasadne. Nie było podstaw do zakwestionowania ustalenia, że oskarżony działał z przekroczeniem granic obrony koniecznej. Tym samym brak było jakichkolwiek powodów do podwyższenia tak kary jednostkowej za czyn pierwszy, jak i kary łącznej.</p> <p>Natomiast uwzględnienie niektórych zarzutów apelacji obrońcy doprowadziło do istotnych zmian w wyroku. Sąd Apelacyjny ocenił, że S. G., działając z przekroczeniem granic obrony koniecznej, swoim działaniem</p>			

spowodował u Z. Z. takie obrażenie klatki piersiowej, które doprowadziło do choroby realnie zagrażającej życiu. Czyli, oskarżony wyczerpał swoim działaniem ustawowe znamiona z art. 156 § 1 pkt. 2 w zw. z art. 25 § 2 kk. Biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia, zdaniem Sądu Odwoławczego, uzasadniało to zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. I tylko działanie w ramach recydywy wielokrotnej spowodowało wymierzenie za ten czyn kary w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, a nie niższej bądź odstąpienie od wymierzenia kary.

Również zmiana podstawy skazania za czyn drugi spowodowała obniżenie wymierzonej za to przestępstwo kary.

Konsekwencją powyższego było orzeczenie nowej kary łącznej, przy uwzględnieniu zasady absorpcji.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymano w mocy orzeczenia o przepadku dowodu rzeczowego i kosztach obrony z urzędu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Nie było podstaw do zakwestionowania tych orzeczeń.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zmieniono opis przestępstwa i kwalifikację czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 wyroku, podstawę skazania za czyn drugi, wysokość wymierzonych kar jednostkowych, jak i orzeczono nową karę łączną pozbawienia wolności.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Tak, jak to opisano w pkt.3.1 niniejszego uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Iv.	O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art.635 kpk, a o opłacie za obie instancje - na podstawie art. 10 w zw. z art.2 ust.1 pkt.5 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23 czerwca 1973r. / tekst jedn. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami /.	
7. PODPIS		
SSA Robert Mąka SSA Stanisław Kucharczyk SSA Andrzej Olszewski		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie, iż oskarżony działał z przekroczeniem obrony koniecznej, rażąca łagodność orzeczonej kary jednostkowej, jak i kary łącznej pozbawienia wolności.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie sprawstwa oskarżonego i wymierzenie mu kar za przypisane przestępstwa.
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana